

Du är vår räddning och vårt ok.

Jag tvingar mina ben att börja gå
och jag går in i en öken
utan någon oas
den hade solen som du lämnat kvar
torkat bort,
och nej,
det är inte bra.

Men öknen är vit
och inte ett spår av dig syns
du bara bränner sönder mina axlar
evigt vakande över vad som en gång
var ditt,
men vännen,
I öknen växer inget mer.

Det är ett dött landskap
det tillhör mig och de mina
de ensamma och trasiga och
tomma bortom ord
Din sol kan inte få nått att gro.

För när vi väl börjat bränna
våra fötter mot den stekheta sanden
är återvändo inte ett ord
och du har blivit vår räddning,
och vårt ok.

För solen kan inte få sanden
att återigen börja gro
efter att ha sugit upp all vätska,
som en gång fanns där.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten